

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2253/11 a č. j. 2252/11, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 7. 2014, č. j. 3 A 43/2012 - 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Krajskému soudu v Brně bylo dne 23. 9. 2011 doručeno podání, které soud posoudil jako žalobu, kterou se žalobce domáhá zrušení výše uvedených rozhodnutí žalované a vrácení věci k dalšímu řízení. Krajský soud v Brně pak postoupil věc místně příslušnému Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“).

[2] S podáním žaloby je dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) spojen vznik poplatkové povinnosti, která v tomto případě odpovídá poplatku ve výši 3.000 Kč, podle položky 18 bodu 2 písm. a) sazebníku soudních poplatků, jenž je přílohou zákona č.

549/1991 Sb. Tento poplatek nabývá splatnosti okamžikem podání žaloby, resp. vznikem poplatkové povinnosti (viz § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

[3] Jelikož žalobce nedostal své poplatkové povinnosti, byl městským soudem vyzván dle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích usnesením ze dne 4. 6. 2012 č. j. 3 A 43/2012-27, aby tak učinil ve lhůtě 7 dnů od doručení usnesení. Součástí usnesení bylo i řádné poučení účastníka o zastavení řízení v případě, že soudní poplatek zaplacen nebude. K závěru usnesení bylo připojeno i upozornění na možnost požádat o osvobození od soudních poplatků. Usnesení bylo žalobci doručeno 11. 6. 2012.

[4] Městskému soudu byla dne 29. 6. 2012 doručena žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků, jejíž součástí bylo i zjednodušené prohlášení o osobních a majetkových poměrech žalobce. V tomto prohlášení žalobce uvedl, že je zcela bez příjmů, neboť je plně invalidní, a dále tvrdil, že pobírá státní sociální podporu a jeho finanční závazky dosahují „tisíců“.

[5] Městský soud usnesením č. j. 3 A 43/2012-38 ze dne 15. 7. 2014 žalobce od soudního poplatku neosvobodil, protože se podle něj jedná o zneužití institutu osvobození od soudních poplatků. Městský soud to nedovodil čistě ze skutečnosti, že žalobce vede stovky soudních řízení, ale ze způsobu, jakým žalobce své soudní spory vyvolává, a z toho, co je jejich podstatou. Dle odůvodnění usnesení žalobce opakuje stále stejné argumenty, které už byly mnoha soudy (včetně městského soudu a Nejvyššího správního soudu) pravomocně označeny za neopodstatněné, vyvolává další a další soudní řízení s týmiž protistranami a pro skutkově podobné děje. To vše bez ohledu na fakt, že byl v minulosti v podobných řízeních neúspěšný. Městský soud na závěr shrnuje, že žalobci zjevně nejde o vyřešení sporné otázky, resp. o ochranu jeho práv, nýbrž o vyvolání co největšího počtu soudních řízení.

II. Kasační stížnost a řízení o ní

[6] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti výše uvedenému usnesení městského soudu kasační stížnost. Kasační stížnost (vyhotovená stěžovatelem zcela nezaměnitelným a jemu vlastním způsobem) obsahuje celou řadu zcela právně irelevantních a obecně pomýlených stížnostních námitek, ze kterých však Nejvyšší správní soud dovodil alespoň to, že stěžovatel namítá nedodržení formy zamítavého rozsudku, tj. vadu řízení před soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení stěžovatele advokátem. Za situace, kdy předmětem kasačního přezkumu je rozhodnutí (usnesení), jímž byla zamítnuta žádost o osvobození od soudních poplatků, by trvání jak na podmínce uhrazení soudního poplatku za kasační stížnost, tak i na podmínce povinného zastoupení, znamenalo jen další řetězení téhož problému (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007 č. j. 9 As 43/2007-77, všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud poté posoudil kasační stížnost z věcné stránky a dospěl k názoru, že je nedůvodná.

[9] Městským soudem zvolený procesní postup a na něj navazující rozhodnutí lze podle Nejvyššího správního soudu akceptovat. Nejvyšší správní soud připomíná, že opakovaně vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje u soudu svá práva, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (viz např. rozsudek ze dne 8. 3. 2012 č. j. 2 As 45/2012-11, všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel svá práva uplatňuje převážně zjevně šikanózním způsobem a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu (viz rozsudek ze dne 7. 6. 2012 č. j. 2 As 82/2012-13). Nejvyšší správní soud tak v minulosti aproboval i taková rozhodnutí soudů prvního stupně, které zamítly žádost stěžovatele o osvobození od soudního poplatku s odůvodněním, že stěžovatel zneužívá institutu osvobození od soudních poplatků k bezplatnému svévolnému uplatňování práva k neomezenému vedení soudních sporů (viz např. rozsudek č. j. 2 As 28/2013-11 ze dne 25. 2. 2013).

[10] V evidenci zdejšího soudu bylo vedeno ke dni 14. 8. 2014 celkem 1166 spisů, kde žalobce vystupuje v pozici stěžovatele, resp. navrhovatele. Z evidence zdejšího soudu je dále patrné, že množství žalobcem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamená, že by jeho žádostem o osvobození od soudních poplatků nemělo být vyhověno. Rozhodující je sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů (v podrobnostech lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 130/2012-10 ze dne 28. 2. 2013, jež stěžovatel taktéž v procesní roli stěžovatele obdržel).

[11] Nejvyšší správní soud prozkoumal stížnostní námitky a jako jedinou relevantní k usnesení o neosvobození od soudních poplatků shledal tu, ve které stěžovatel uvádí, že městský soud odmítl vydat ve věci rozsudek, ač by byl zamítavý. K tomu zdejší soud uvádí, že z § 53 odst. 2 soudního řádu správního, jednoznačně vyplývá, že v případě žádosti o osvobození od soudních poplatků má příslušný soud rozhodovat formou usnesení, neboť nejde o rozhodování ve věci. Městský soud prozatím nepřikročil k rozhodování ve věci, protože tomu brání procesní překážka, tj. nezaplacený soudní poplatek. K vydání rozsudku (kterým se podle § 53 odst. 1 soudního řádu správního rozhoduje ve věci samé, pokud zákon nestanoví, že se rozhoduje usnesením) tedy ještě objektivně nemohlo dojít. Pokud jde o ostatní námitky, z nichž lze při nejlepší dobré vůli dovodit toliko obecný nesouhlas s napadeným usnesením městského soudu, konstatuje Nejvyšší správní soud, že žádnou nezákonnost v závěru o nesplnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků neshledal.

[12] Na základě všeho uvedeného je zřejmé, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud musel zamítnout dle ustanovení § 110 odst. 1 poslední věta soudního řádu správního.

IV. Náklady řízení

[13] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve

věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci – v procesním smyslu – úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. září 2014

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně

senátu